

Dilinkó Gábor 1957, Fővárosi Bíróság

Dilinkó Gábor 2007, Újpest

MEGHÍVÓ

Éljen a Magyar Szabadság! Éljen a Haza! 1956.

2016. november 4.

Az „Eötvös József” Cigány – Magyar Pedagógiai Társaság és a
Budapest Főváros IV. kerület Újpesti Cigány Nemzetiségi Önkormányzata
tisztelettel és szeretettel meghívja Önt és Családját, Barátait:

**Dilinkó Gábor festőművész, forradalmár Emlékszobájának átadójára és az
56-os szabadságharc cigány forradalmárainak állított, faragott Emlékfa
leleplezési ünnepségére**

Köszöntő:

Molnár István Gábor az Újpesti Cigány Önkormányzat elnöke

Megnyitó:

Wintermantel Zsolt Újpest polgármestere

Az Emlékművet készítette:

Csóka Dodi szobrászművész

Az Emlékművet leleplezi:

Wintermantel Zsolt polgármester és **Dr. Molnár Szabolcs** alpolgármester

Közreműködik:

Patai Zoltán primás és **Cigányzenekara**

Szervezők:

Csóka János Pál

Békés Bence és **Hegedűs Róbert**

Támogatók:

A programot az 1956-os forradalom és szabadságharc 60. évfordulójára létrehozott
Emlékbizottság támogatja

Újpest Önkormányzata

Neogrády László Helytörténeti Gyűjtemény

Fővárosi Roma Nemzetiségi Önkormányzat

Ideje: 2016. november 4. péntek 17 óra

Helye: Rácz Gyöngyi Közösségi Központ – 1043 Budapest, Tél utca 52.

Dilinkó Gábor: Hóviharban című képén egymás nyomába lépve, a viharnek nekifeszülve halad a hideg, havas télben egy kis csapat. A kép nem csak a természettel való küzdelmet idézi, hanem tragikus sorsszerűséget is sugall, a cigányságnak a léttel való szakadatlan küzdelmét, kiszolgáltatottságát.

Kerékgyártó István művészettörténész

Kanyhalo vagyok, mondta Gábor bácsi, amikor lefelé mentünk a lépcsőn. Anyám kérte, hogy kísérjem a buszmegállóig. Úgy tizenegy éves lehettem, nem tudtam mi az, hogy *kanyhalo*, de nem kérdeztem vissza. Azon tűnődtem, amit anyám mondott, hogy mindenki az lehet, aminek képzelet magát. Csak igyekeznie kell, meg hogy minden tulajdonképp a miénk, amit megismerünk.

A házunktól nincs mesze a 20-as 120-as buszmegálló, egy zöld színű fehér csikos épület mellett sétáltunk el. Az 1980-as évek elején tették ide a lakótelep szélére. Rajta felirat: Magyar Szocialista Munkáspárt. Gábor bácsi megállt és mesélt: itt születtem, itt a Tél utcában jó régen már 1929-ben. Teljesen máshogy nézett ki ez a terület. Itt állt a házunk, ott végig fák voltak, emitt egy kút. Amott laktak a Farkasék, a Pepiék. Az utca túlsó felén zsidók, mellettük asztalos svábok. Itt szeges cigányok meg a muzsikus Rigóék. Átellenben a Széles féle kereskedés. Ott egy kocsmá. Nem volt ilyen tágas az út, talán a fele. Állandóan rohantam a *piarcra*, egy szuszra lefutottam. Elöl a régi temető volt, elbontották már. A köznyelv a ráépített lakótelepet Szellemtelepnek hívja. Felismerhetetlen a hely, mert tele tették panellal. Érted? Egy tó volt itt, ezért ladikkal jártunk, ha úgy volt kedvünk, elmehettünk vele Palotáig. Mindegy majd megfestem. Most meg ide raktak egy pártházat. Bezzeg, ha tudnák, hogy ki vagyok én! Egy 56-os! Az egész kócerájt arrébb tolnák. Tudod te mi az, hogy 56-os? Meg sem várta, míg válaszolok. Jól van gyerekem, nem idegesítelek – mondta. Na, jön a busz.

Ebben az időben Gábor bácsinak akkora karja, bicepsze volt, mintha kettő lenne neki egybe. Azt később tudtam meg, hogy a forradalom előtt évekig kidobó volt különböző vendéglátó-helyeken. A Bizsu a Cigány Bizsu – sokan így ismerték. 56-os Corvin közti harcos, a börtönben töltött évek után háztakarító, fűtő, mindenek 1975-től festőművész. Számos külföldi és hazai kiállításon szerepeltek festményei. Egyik kedvence Péli Tamás festőművésznek és Kerékgyártó István művészettörténésznek. 1990 után rehabilitált, a Corvin Bajtársi Közösség tagja. Nyugalmozott Nemzetőr tábornok.

2002-ben bekapcsolódott az újpesti cigányság múltját feltáró kutatásba. Története és meséi, információi nélkül sokkal szegényebbek lennének. Akkor is, ha a nagyapja és édesapja története keveredtek saját, megélt történeteivel. A fentiekben már említett, a házunkkal szemben lévő Tél utcai tóra Ő maga nem emlékezhetett, mert azt az 1800-as évek végén a Chinoin Gyógyszergyár építése előtt lecsapolták. De, mint a cigány családokban szokás, a foglalkozások is történeteik is apáról – fiúra szálltak. Az újpesti szegkovácsokról és muzsikusokról rengeteg információval rendelkezett. Így volt Ő kalendáriumunk és élő legendánk is egyben. Rendkívül közvetlen, jó szívú ember volt. Isten nyugosztalja.

Molnár István Gábor

56-os

EMILÉKHELY